

DA VEDERE

VERMIGLIO

Anno 1944. Het einde van de Tweede Wereldoorlog nadert. In Vermiglio, een Italiaans bergdorp in Trentino Alto Adige, woont Cesare (Tommaso Ragno). Hij is de strenge onderwijzer van het lokaal schooltje en vader van een groot gezin. Centraal staan zijn drie dochters Lucia (Martina Scrinzi), Ada (Rachele Potrich) en Flavia (Anna Thaler). Op een dag wordt het dorp, grotendeels bestaande uit analfabeten, verrast door de komst van Pietro (Giuseppe De Domenico), een verlegen en stille soldaat, afkomstig uit Sicilië. Lucia wordt verliefd op hem en denkt meteen aan trouwen. Ze zweren elkaar eeuwige trouw maar hun geluk blijft niet duren. Pietro vertrekt naar Sicilië om zijn moeder te bezoeken en belooft terug te keren. Later verneemt Cesare uit kranten dat Pietro een bigamist was en vermoord werd door zijn 'wettige' echtgenote. Lucia, intussen moeder van een dochter, beslist om hun kind alleen op te voeden. Haar zussen Ada en Flavia voelen zich door haar in de steek gelaten.

Na haar opmerkelijk debuut *Maternal* (2019) is *Vermiglio* de tweede film van de documentairemaakster Maura Delpero (°1975) uit Trentino, winnares van de Zilveren Leeuw - Grote Juryprijs op het laatste filmfestival van Venetië. Ze baseerde zich hiervoor op haar familiegeschiedenis. Haar vader is in dit dorp geboren en door de hommage aan de vaderfiguur en de geboorteplaats komt een mooi portret tevoorschijn van een kleine gemeenschap waar iedereen alles van elkaar weet, tegenslagen en geluk met elkaar gedeeld worden.

Grote verdienste van de film (volledig in het dialect) is dat Delpero erin slaagt de oorlog buiten beeld te houden. Er zijn geen bommen noch zware gevechten. Eerder eert ze de traditie van een boerenleven en onderzoekt ze wat het betekende om een moeder, een echtgenote, een dochter en een zus te zijn in 1944. Vrouwen die op hun eigen manier niet toegeven aan pijn, verdriet en vernedering maar trachten een uitweg te vinden om zichzelf te profileren.

Vermiglio is een rustige familiechroniek (Oscarzending voor Italië) ondersteund met muziek van Chopin en Vivaldi die je in de ban houdt. Er wordt veel gefluisterd, heel kalm gepraat en nauwelijks geschreeuwd. Dit alles in harmonie met de natuur die pijn en ontgoocheling verborgen houdt.

Linda Crivits